

селяни. Тѣ смирено застагнаха предъ монаха и почтително свалиха калпаци.

— Отче, благослови! Вижда се, отдалече идешъ.

— Ходя по изповѣдь.

— Никого ли не познавашъ въ Котелъ?

— Чувахъ за вашия попъ Стойка.

Селянитѣ радостно се усмигнаха.

— Младъ е той още — заговори единиятъ — но всѣки го знае. Не прилича на другитѣ неуки попове.

— Въ черква служи по славянски. А какъ сладко говори, кога държи проповѣдь!

— Събира децата въ килията, за да ги учи.

— Вижамъ, обичате много вашия попъ Стойка.

Искамъ и азъ да го видя.

— Ще го видишъ. Сигурно е въ килията при момчетата. Черквата е близу. Оттукъ надолу ще слѣзешъ.

Монахътъ имъ поблагодари и отмина.

Черквата бѣше близко. Високъ камененъ зидъ ограждаше широкия дворъ. Монахътъ се огледа. До самата черква се гущеше низка пристройка. Къмъ двора гледаха две прозорчета. Паисий се спрѣ, послуша се. Усмивка разведри лицето му.

Наблизу ехтѣше звѣнливъ детски гласъ:

— Азъ, буки, веди...

Монахътъ забърза нататъкъ. Посрещна го високъ младъ свещеникъ. Неговитѣ тѣмни, проникателни очи свѣтнаха отъ радостъ, когато гостътъ се представи:

— Иеромонахъ Паисий изъ Хилендаръ.

Двадесетина момчета бързо се изправиха и съ любовитство заразгледаха монаха.

— Дошелъ ни е гостъ чакъ отъ Света гора! — обърна се къмъ тѣхъ младиятъ свещеникъ.

Безъ да чакатъ покана, момчетата едно по едно запристѣпваха по рогозката, цѣлуваха ржка на госта и пакъ се връщаха всѣки на своето мѣсто, кръстосвайки крака на пода.